

O čajkách a padajúcich múroch

„Som ako čajka, ktorá poletuje nad svetom hluku a svetom ticha a cíti sa byť šťastná v oboch.“ Tento citát z knihy TICHÝ VÝKRIK nepočujúcej francúzskej herečky Emmanuelle Laboritovej visel na stene v miestnosti plnej čajok poletujúcich nad riekou, ktorá je hranicou medzi svetom hluku a svetom ticha, na výstave v BIBIANE. Na knihu ma upozornila pani Zoja Mikotová, vedúca Ateliéru výchovné dramatiky pre nepočujúcich na Divadelnej fakulte Janáčkovej akadémie múzických umení v Brne. Vďaka jej radám sa podarilo vytvoriť výstavu, ktorá pracovala s prostriedkami tvorivej dramatiky. Čo je tvorivá dramatika? Zjednodušene povedané je to metóda, pri ktorej na otázku dieťaťa „Čo to znamená byť nevidiaci?“ mu zaviažeme oči a necháme ho nájsť východ z miestnosti. A o to sme sa pokúsili na výstave DETI TICHÁ. Spolu s návštevníkmi sme hľadali spôsoby, ako prekonať múr, ktorý stojí medzi dvoma svetmi. Tak ako povedala Emmanuelle: „Objav posunkovej reči bol pre mňa zázračným kľúčom, ktorý mi otváral dvere do sveta. Mohla som pochopiť svet nepočujúcich i počujúcich. Spadol prvý múr, čo ma obkolesoval. Prvé mreže na mojom väzení sa otvorili. Budem vnímať svet očami a rukami!“ Cieľom výstavy bolo naučiť sa byť ticho v Krajine hluku a rozprávať v Krajine ticha. Naučiť sa počúvať v oboch krajinách. Počúvať srdcom... Aby sa naplnil ďalší odkaz Emmanuelle Laboritovej:

„Moje ruky vedia dve reči. Oči mi slúžia namiesto uší. Nepočujem, ale moje srdce nie je hluché k ničomu na tomto dvojakom svete. Ponúkam vám svoju odlišnosť.“ Súčasťou výstavy boli tvorivé dielne TICHÁ POŠTA, ktoré okrem nepočujúceho míma a pedagóga Jozefa Riga viedla aj nepočujúca herečka Monika Kurincová a nepočujúca tanečnica Zuzana Daubnerová.

EVA ČÁRSKA